

фінансова спроможність не потягнула б оплатити повністю все лікування по повній вартості, з урахуванням цього більшість маніпуляцій проводилися за ціну *розхідних матеріалів*, і дідусь змігвилікувати свого котика та здорового забрати додому. Я хочу сказати, що у більшості ветеринарів *велике серце* і вони з радістю знайдуть шляхи, як можна допомогти людинівилікувати її тварину.

Якщо зробити короткий висновок, то взаємовідносини лікар-власник, повинні ґрунтуватися на такій основі:

1. Власник повинен чесно і детально розповісти про стан тварини, що з нею сталося. А лікар повинен задавати додаткові питання, які його цікавлять, щоб зібрати максимально повний анамнез.

2. Власник повинен з повагою відноситися до лікаря, який виконує свою роботу і в свою чергу лікар також повинен поважно ставитися до клієнта.

3. Власник зобов'язаний виконувати назначення лікаря, якщо він зацікавлений в здоров'ї тварини. А лікар повинен це контролювати, хоча б через періодичні дзвінки *по стану тварини*.

PS.: Я не в праві розголошувати назву клініки та надавати інформацію відносно певних випадків, адже вся інформація є виключно конфіденційною. Прошу поставитися з розумінням. З повагою студентка 4М курсу 2 групи Дербіньова. А. О.

УДК: 636.12.18.20.7

ПРУДНІКОВА В.С., студентка

Науковий керівник – **КОЗІЙ В.І.**, д-р вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

РОЛЬ І МІСЦЕ ЖІНКИ У ВЕТЕРИНАРНІЙ МЕДИЦИНІ

Статєва нерівність присутня не тільки у ветеринарії, а й у будь якій сфері. Аналіз роботи жінок ветеринарів дозволяє зробити висновок, що жінка ветеринар це вповноважена, компетентна, розуміюча свою справу людина.

Ключові слова: жінка, ветеринарія, роль, значення, компетентність.

Професія ветлікаря важка, і потребує багато сил, енергії та мужності. Всі звикли, що головний лікар на господарстві, чи в клініці це чоловік. Втім це не означає, що жінкам у ветеринарії не місце.

На сьогоднішній день серед студентів ветеринарних факультетів кількість дівчат переважає хлопців. Але високі посади та зарплати всерівно отримують чоловіки, тому до гендерної рівності нам ще далеко. Багато чоловіків не сприймають жінок за професіоналів та не вірять в наші можливості.

Працюючи в клініці 2 роки, я відчула на собі, що таке професійна гендерна нерівність, і як жінку ветеринара недооцінюють. Першими хто недооцінив мої можливості були клієнти клініки, потрапляючи до мене на прийом люди задавали мені різні питання і не завжди в коректній формі. Я чула таке: «А ви точно лікар?», «Ви ж дівчина, напевно, медсестричка», «Як ви обрали таку не жіночу професію?», «А немає іншого лікаря, я не впевнена, що ви надасте правильну допомогу, «Така молода і вже лікар», «Я хочу щоб мою тварину оглянув лікар-чоловік». Такі і багато інших слів мені доводилося чути протягом півтори року праці. Були випадки коли після мого огляду і призначеного лікування люди йшли в іншу клініку, і повертались через 2 дні зі словами: « Допоможіть будь-ласка, котику стає гірше, ми вас не послухали пішли до іншого лікаря» і звичайно ж ми лікували тваринку. Багато людей йшли до головного лікаря і просили щоб він переглянув діагноз і лікування запропоноване мною, але він як ніхто мене підтримував і доводив людям, що я хороши фахівець і розуміюсь на свої справі.

Другими хто мене недооцінив були мої колеги. Я була найменшою в колективі і найпізніше потрапила до нього. Прийшовши на стажування я була зовсім зеленою і майже нічого не розуміла і тим більше не знала. Пробувши декілька днів в клініці, я зрозуміла, що хочу бути на рівні колег. Кожного дня я доводила головному лікарю, колегам, клієнтам, що я розуміюся на тих чи інших випадках і буквально за рік я перегнала своїх колег які працюють більше 4 років по знаннях, методиці лікування.

Зараз пішов другий рік роботи в клініці, я займаю посаду адміністратора, проводжу самостійно терапевтичні огляди і складаю плани лікування, але найбільше часу я приділяю хірургії, самостійно проводжу кастрації тварин, а на складних операціях асистую головному лікарю.

Довівши свою професійність, я отримую компліменти, похвалу, подарунки від задоволених моєю роботою клієнтів і не менш головне – високу заробітну плату.

Мені дуже шкода, що в 21 столітті жінкам потрібно доводити свою професійність і знання на відміну від чоловіків. Іноді мені здається, що чоловіки на місці жінок так сильно б не старались щось комусь довести.

Взагалі статева нерівність присутня не тільки у ветеринарії, а й у будь якій сфері і це дуже сумно, але з кожним днем я розумію, що жінка ветеринар це не «доярка на фермі» чи «молоденька медсестричка» це вповноважена, компетентна, розуміюча свою справу людина. Я впевнена, що жінки мають велике майбутнє у ветеринарній медицині